

Zpředmětnění jako „denaturace“

Pokud si budeme důsledně vědomi toho, že „přírodu“ (a také latinskou „natura“) chceme chápat jako *fysis* v původním smyslu, tj. s ohledem na rození, růst (dospívání a tedy život) a umírání (nebo přinejmenším s ohledem na vznik, průběh a zánik), pak vždy, když jsme nakloněni nějakou „skutečností“ chápat jako pouhý předmět, prokazujeme tím, že jsme ve svém myšlení nakloněni tuto „skutečnost“ vlastně „denaturovat“, zbavovat ji její „při-rozenosti“, tedy zbavovat ji něčeho, co k ní ve skutečnosti neodlučně patří, co k její „skutečnosti“ náleží. Ta „denaturace“ však není jen subjektivní chybou, vůbec subjektivní záležitostí, ale má jakousi oporu ve skutečnosti: mezi přírodní procesy náleží také třeba sedimentace, krystalizace, rozpouštění žářem a tuhnutí, rozpouštění v roztocích, přesýpání atd., kde všude je úloha reaktibility (schopnosti reagovat) velmi snížena a redukována na zanedbatelné minimum. Výsledkem tohoto druhu procesů je vznik útvarů, které buď vůbec nejsou (integrovány) nebo které jako integrované pouze vypadají (možná se takovými pouze zdají a jsou jen pojmenovány atd.). Pokud mají jistou „konzistenci“, jsou prostě pokládány za „předměty“, které žádné „nitro“ nemají nebo jejichž pseudo-vnitřní povaha může být zcela zanedbávána. I v takových případech ovšem lze mluvit o jakési „denaturaci“, ale takříkajíc „objektivní“.

(Písek, 111008-3.)